

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 108.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

rursum tamen ne secundo quidem subsidio, ut par est, utamur. Nam si crimen est literis opus habere, ac non Spiritus Sancti doctrinam per vitæ puritatem attrahere, æquum est nos perpendere quantum malum sit, post tantum ac tale subsidium (Legem enim, inquit ille, in auxiliū dedit) ne lucrum quidem facere velle, sed literas frustra & temerè fitas nihil pendere, maiorémque hinc cruciatum nobis accersere.

Eutonio Diacono. 107.

Quoniam per literas quæris quonam pacto Christus, posteaquàm principio verbum seminari dixisset, subiecit, Hic est qui secus viam seminatus est, vbi improb^o ille, quod fatum est, rapit: atque idem tamen in Zizaniorum parabola filios regni bonum semen esse pronunciauit: primum ac potissimùm hoc respondeo, vnâquaque parabolam ad id, de quo agitur, depingendam esse, ac non omnia prorsus intelligi debere. Verùm ne quibusdam obtentus quosdam excogitare videar, quod reconditius est dicam, nimirum quòd & verbum semen est, & item ille qui verbum exceperit, ob connexionem videlicet cum eo, ac velut transformationem. Per ipsum enim Christus in nobis formatur: ac nos rursum iuxta Christum formamur. Ob hanc enim causam semen quoque iacitur, ut hominem sibi assimilet.

Eidem. 108.

Quoniam te causam eam, ob quam Legiflator prophanos homines sacris, hoc est eos qui minimè voluntariam cædem perpetrarant, Leuitis, ut contracti in speciem sceleris labem abstergeret, adiunxerit, nec ab alio didicisse, nec per te inuenire po-

ως δὲ μὴ γραμμάτων δέεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ βιβλίου παρέχειν τὰς ψυχὰς τῶ θεῷ πνεύματι. ἐπειδὴ τὸ ἐπιμὺ ἀπολέσασθαι ταῦτα, καὶ κατέστην εἰς τὸ τῆς γραμμάτων χεῖρας, μηδὲ τῷ δευτέρῳ βοηθήματι χρῆσθαι πάλιν εἰς θεόν. εἰ γὰρ ἐγκλημα τὸ γραμμάτων δέεσθαι, καὶ μὴ τὸ τῶ ἁγίου πνεύματος ὁπασσᾶσθαι, ἀλλ' καθαροῦ βίβη διδασκαλίαν, σκοπήσασθαι εἴημεν δικαιοί, ἡλικίον ἔσθαι κακόν, τὸ μηδὲ μετὰ τοσαύτου καὶ πηλικαύτου βοηθείαν. νόμον γὰρ, φησὶν, εἰς βοήθειαν ἔδωκεν, ἐθέλειν κερδαίνειν. ἀλλ' εἰ καὶ καὶ μάττω κείμθαι τὰ παράγματα θεωροῦν, καὶ μείζονα θεωροῦν καλεῖσθαι τὸ κάλασιν.

Eutonio Diacono. ρζ.

Ἐπειδὴ γέγραπται, πῶς τὸν λόγον ἀπείραστον κατ' ἀρχὰς φάμιδος ἔπειν, ἔπος ἔστιν ὁ θεὸς τὴν ὁδὸν σπείρει, καὶ ὁ πονηρὸς ἀρπάξει τὸ ἐσπαρμένον. ἔφησε δὲ καὶ ἐν τῇ τῆς Ζιζανίων παραβολῇ, τὸ καλὸν σπέρμα εἶναι, τοῖς υἱοῖς τῆς βασιλείας. φησὶ δὲ ὅτι μάλιστα μὲν ἐκάστῳ θεολογῶν πρὸς τὸ πρὸς κείμθαι ἀναζωγραφεῖται, καὶ ἐπάντα κατὰ πάντα λησθέν, πλὴν ἵνα μὴ δεῖται ποὶ σκίψεις ὅτι ποῖν, τὸ ἀπορρητότερον φέρω, φησὶ δὲ ὅτι καὶ ὁ λόγος σπέρμα, καὶ ὁ τὸν λόγον δεξάμιδος ἀλλ' ἔπειν αὐτὸν συγχράτησιν τε καὶ οἰοῦν ἀνασχοιῶσιν. ἀλλ' γὰρ τοῦτα μορφεύεται μὲν ὁ Χριστὸς ἐν ἡμῖν, καὶ ἡμεῖς κατὰ Χριστὸν μορφοῦμεθα. ἀλλ' γὰρ τὸ καὶ τὸ σπέρμα καταβάλλεται, ἵνα ἐξομοιωθῶν τὸν ἀνθρώπον πρὸς ἑαυτὸν.

Τῷ αὐτῷ. ρη.

Ἐπειδὴ ἔφησεν μήτε παρ' ἄλλου θεμαθικῆσαι, μήτε αὐτὸς εὐρεῖν δεδωκῆσθαι τὴν αἰτίαν, δι' ἣν τοῖς ἀνέγκας τοῖς ἰερωμένοις προσκατάκειν ὁ νομοθέτης τοῖς ἀκούσιον δὴ φόνον δράσαντας τοῖς λευίταις, καὶ τὸ δικαίῳ ἄλλοις ἀποβῆσθαι.

εαυται ἴσμεν, ὅτι οἱ μὲν, καὶ συγ-
 γειῶν ἀμαρτῶν ὁ πλῆθος τῶν δεξιῶν,
 ἦν ἡ πρὸ θεῶν σέβας τῶ μίχῳ ἐπιφύ-
 μιαι. οἷον εἰ τὸ θεῶν παροινήθειος γε-
 γρότες ἐκδικηταί. διὸ καὶ ἱεροσυίας
 ἐτυχεῖ: εἶδε πρόποι πινὰ ὑπὲρ τῆς
 δικῆς γέρονται. τῆς πάντως δοῦναι δι-
 κας δικῆς ὄντας. εἰ καὶ ἀκούσιος ἀκού-
 κληρονομίας, καὶ τὸ ἐξυῖαται αὐτὸς ὀνο-
 μοφῆτης εἰπὼν, ἐδ' ἔχ' ἐκάν, ἀλλ' ὁ
 θεὸς παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας
 αὐτῶν. εἰ ποῖναι ὁ θεὸς παρέδωκε δικῆς
 δοῦναι, ὅτι αὐτὸν εἶναι δικῆς ὁ ἀκού-
 σιος φονεύσας τὴν δικῆς ὑπὲρ τῆς ὀφθῆς.
 εἰ γὰρ καὶ τῶν χεῖρας δοκῆ ἔχειν μα-
 ρα, ἀλλὰ τῶν γνάμῳ ἔχει καὶ ἀραγῆ.
 τῶν οὐδ' ἐνεχε, φησὶ, φυγῆ αὐτοῦ
 κατεψηφίσαντο ὁ ἀφ' ἑαυτῶν γέννη μόνον.
 ἢ γὰρ αὐτὸν ἐξῆ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας
 πάντῃ αὐτὸν ἀφώρῃσεν, ἀλλὰ ἀφ' ἑαυ-
 τῶν μὴ ὑπὸ τῆς συνηθῆ τῆς ἀναρεθῆτος
 ἀκρίτως ἀναρεθῆσαι, νικῶντος ὁ θυμῶ
 τοῦ λογισμῶν, καὶ τῆς ὀφθῆς τὸ ἀκρίτως
 ὀφθῆς φοιτῆς, ἀλλ' ἐδ' ἔπας αὐ-
 τὸν εἰς τέλος ἀφῆκεν ὅρον γὰρ αὐτὸν τὸ
 φυγῆς ὀφθῆς, τὸν τῆ ἀρχιερέως βίον, καὶ
 μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου, καὶ ἵδον αὐ-
 τῶν χαρίζεται, καὶ ἀποδίδωσιν αὐτὸν
 τῆ πατρίδι.

Τῶ αὐτῶ. ρβ.

Διὰ τῆς οἰμῆς τοῦ ἀρχιερέως τὸν
 βίον ὅρον τῆς φυγῆς τοῦ ἀκούσιος φον-
 εύσαντος ἐθέσπισεν εἶναι μιλῶν ἐναρ-
 γῆ τεκμηρίω. ὅτι εἰ ὁ ἀκούσιος τοῦ
 ἀρχιερέως θάνατος τῆς ἀκούσιος φον-
 εύσαντος τῆ πατρίδι ἀποδίδωσι, καὶ ἵ-
 δοθῆν αὐτοῖς χαρίζεται τοῦ μεγάλου
 ἀρχιερέως ὀφθῆς θάνατος, ὁ ὑπὸ
 τῆς ἀναρεθῆς σέβας, καὶ τὰ ἀκρίτως
 πλημμελήματα ἀφανίει, καὶ ἀποδίδωσιν
 πατῆρας τοῦς πειθῆντας αὐτῶ τῆ ἀνω

tuisse dixisti, ego hoc idcirco factū fuisse
 existimo, quòd Leuitæ quidem ad pro-
 fundendum cognatorum sanguinem dex-
 tras armauerant (quo tempore diuinum
 cultum vitulo attribuerunt) Deique con-
 tumelia affecti velut vindices extiterunt
 (vnde etiam sacerdotij dignitatem conse-
 cuti sunt) isti autem quodam item modo
 iustitiæ ministros sese præbuerunt, cum
 eos qui supplicio prorsus digni erant, & si
 haud sponte, interuenierant. Atque hanc
 sententiã ipse quoque Legislatoꝝ his ver-
 bis confirmat: Neque sponte, sed Deus
 tradidit eum in manus suas. Quocirca si
 Deum ipsum, ut pœnam subiret, tradidit,
 profectò plecti minimè conuenit eum,
 qui minimè sponte interfecit, atque iusti-
 tiæ administer exitit. Quamuis enim im-
 puram ac sceleratam manum habere vi-
 deatur: animum tamen ac voluntatem pu-
 ram habet. Quid igitur causæ est, inquit,
 quamobrem eum exilio multauerit? Non
 ceriè ob admissum facinus (nam alioqui
 extra promissionis terram omnino eum
 relegasset:) verum ne præcipiti impetu ab
 interfecti hominis propinquis morte affi-
 ceretur, vincente videlicet rationem fu-
 rore, atque iracundis iudicij syncerita-
 tem repudiante ac propullante. At ne sic
 quidem eum perpetuò exulantem reli-
 quit. Pontificis enim vitam exilij termi-
 num ipsi præscribit: ac post eius à vita di-
 scessum reditum ipsi concedit, cumque
 patriæ restituit.

Eidem. 109.

Ob hanc, ni fallor, causam Pontificis
 vitam exilij tempus, ei, qui minimè vo-
 luntariam eadē admiserat, Legislatoꝝ præ-
 scripsit, ut perspicuo argumẽto hoc nobis
 declararet: quòd si inuoluntaria Pontifi-
 cis mors, quæ haud sponte eadem per-
 petrarent, patriæ restituebat, reditumque
 ipsis concedebat, voluntaria magni Pon-
 tificis mors, quæ per resurrectionem ex-
 tinctæ est, voluntaria etiam crimina obli-
 terabit, omnesque qui ipsius verbis fidem

M^m iiii